

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 3Tdo/54/2017
Identifikačné číslo spisu: 5714010376
Dátum vydania rozhodnutia: 14.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Kostolanská
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:5714010376.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Jany Serbovej a sudcov JUDr. Gabriely Šimonovej a JUDr. Martina Bargela na neverejnom zasadnutí 14. marca 2018 v Bratislave, v trestnej veci obvineného Ing. U. O., pre trestný čin poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) zák. č. 140/1961 Zb., v znení neskorších predpisov, (ďalej len Tr. zák.) o dovolaní Ing. U. O., proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. augusta 2016, sp. zn. 3To/64/2016, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. U. O. s a o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Martin z 29. marca 2016, sp. zn. 23T/41/2014, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 18. augusta 2016, sp. zn. 3To/64/2016, bol obvinený Ing. U. O. uznaný za vinného zo spáchania trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

1/

obvinenému, v tom čase vykonávajúcemu podnikateľskú činnosť na základe živnostenského oprávnenia pod obchodným menom Ing. U. O. - O., s miestom podnikania P., J. č. XX, IČO: XX XXX XXX, boli poškodenou spoločnosťou X., so sídlom E., X., U. č. XX, Q., identifikačný kód L., odoslané a následne riadne vyfakturované, obvineným objednané dodávky citrónov,

- 21.05.1999, dodávka v hodnote 9.843,40 Eur, z ktorej uhradil 07.07.1999 iba časť vo výške 3.960 Eur
- 04.06.1999, dodávka v hodnote 9.546,27 Eur, z ktorej uhradil 07.07.1999 iba časť vo výške 7.691,20 Eur

a tiež boli poškodenou spoločnosťou L., so sídlom P. - XX P., B., D. č. XX, Q., identifikačný kód W., odoslané, a následne riadne vyfakturované, obvineným objednané dodávky citrónov,

- 26.06.1999, dodávka v hodnote 4.752 Eur, ktorú neuhradil ani čiastočne,

- 09.07.1999, dodávka v hodnote 7.146,40 Eur, ktorú neuhradil ani čiastočne,

príčom obvinený Zmluvou o predaji podniku z 25.01.2001, previedol na kupujúceho- spol. F., a.s., so

sídlom W., J. č. XX, IČO: XX XXX XXX, vlastnícke právo k veciam, iné práva a iné majetkové hodnoty, ktoré slúžili k prevádzkovaní podniku „Ing. U. O.- O., s miestom podnikania P., J. č. XX, IČO: XX XXX XXX“, a tiež potom ako Okresný súd Martin rozsudkom sp. zn. 5C 380/99 z 04.11.1999, právoplatným 19.11.1999, rozhodol o zrušení bezpodielového spoluvlastníctva manželov- obv. Ing. U. O. a U. O., nar. XX.XX.XXXX- dohodami o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov z 04.02.2000 (notárska zápisnica sp. zn. N 24/2000) a z 10.01.2000, previedol svoj hnutelný, ako aj nehnuteľný majetok, ku ktorému mal v tom čase vlastnícke právo na svoju manželku U. O., nar. XX.XX.XXXX, a tiež znemožnil uspokojenie vyššie uvedených splatných pohľadávok veriteľov, poškodených spoločností X. a L., čím spôsobil spoločnosti X., so sídlom E., X., U. č. XX, Q., identifikačný kód L., škodu vo výške najmenej 7.738,47 Eur, a spoločnosti L., so sídlom P. - XX P., B., D. č. XX, Q., identifikačný kód W., škodu vo výške najmenej 11.898,40 Eur.

Za to bol obvinenému podľa § 256 ods. 4 Tr. zák., za použitia § 40 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 6 (šesť) mesiacov.

Podľa § 58 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 59 ods. 1 Tr. zák. určil obvinenému skúšobnú dobu vo výmere 1 (jeden) rok.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený prostredníctvom svojho obhajcu dovolanie, z dovolacieho dôvodu uvedeného v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, a teda z dôvodu, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

V odôvodnení dovolania obvinený namietal, že zo skutkovej vety prvostupňového rozsudku, ktorú prevzal i odvolací súd, je zjavné, že výška škody, ktorú mal svojím konaním obvinený spôsobiť poškodeným spoločnostiam je vo výške 19.636,87 Eur (591.580,35 Sk). Prvostupňový a odvolací súd uznali obvineného za vinného z trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. b) Tr. zák., aplikovali teda okolnosť podmieňujúcu použitie vyššej trestnej sadzby, ktorou je spôsobenie značnej škody.

Podľa § 89 ods. 13 Tr. zák., značnou škodou sa rozumela škoda dosahujúca najmenej stonásobok minimálnej mzdy, pričom minimálna mesačná mzda k 31. decembru 2005 bola v sume 6.900,-Sk, teda hranica značnej škody predstavovala sumu 690.000,-Sk (22.903,80 Eur). Výška škody uvedená v skutkovej vete odsudzujúceho rozsudku teda hranicu značnej škody nedosahuje. Ak potom súd ustálil sumu neuhradených pohľadávok na 863.102,15 Sk podľa prehľadu záväzkov k 25. januáru 2001, ako je uvedený v prílohe zmluvy o predaji podniku, takýto postup nie je možné akceptovať, nakoľko výšku škody vyplývajúcej zo skutkovej vety prevyšuje o 271.521,80 Sk (9.012,87 EUR), pričom záväzná je len výška škody podľa výrokovvej časti rozsudku. Ak oba sudy posúdili skutok ako spôsobujúci značnú škodu, táto musí byť uvedená vo výroku o vine presne bez dôvodných pochybností, pričom táto musí dosahovať hranicu škody značnej. Pretože ide o obligatórny znak objektívnej stránky kvalifikovanej skutkovej podstaty, nepostačuje uvedenie (správnej) výšky škody zodpovedajúcej tomuto osobitnému kvalifikačného znaku iba v odôvodnení rozsudku.

Obvinený ďalej spochybnil naplnenie skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, pretože samo odstránenie majetku dlžníka nepostačuje na naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu, ale toto odstránenie majetku dlžníka musí mať zároveň za následok aspoň čiastočné zmarenie uspokojenia veriteľa, teda aspoň čiastočnú faktickú nevykonalnosť veriteľovej pohľadávky. Zmluva o prevode podniku z 25. januára 2001 nemôže byť vyhodnotená ako právny úkon, ktorým by bol odstránený majetok obvineného a v dôsledku toho zmarené uspokojenie jeho veriteľov. Obchodný zákonník zakotvuje mechanizmy zabezpečujúce, že uzatvorením zmluvy o prevode podniku sa nemôže zhoršiť vykonalnosť pohľadávky veriteľa. Vzhľadom na to, že uzatvorením zmluvy o predaji podniku z 25. januára 2001 nastala zmena v osobe dlžníka pohľadávok španielskych spoločností, tieto sa mali najskôr domáhať plnenia od spoločnosti F., a. s., ktorá zodpovedala za prevzaté záväzky celým svojím majetkom, a až v prípade neúspechu, od obvineného. Ak si predmetné španielske spoločnosti neuplatnili svoje pohľadávky voči nadobúdateľovi záväzkov F. a. s., nie je principiálne možné prijať záver, že uzatvorením zmluvy o predaji

podniku z 25. januára 2001 sa zhoršila vymožitelnosť ich pohľadávok. Ak oba sudy vyjadrili pochybnosti týkajúce sa zmluvy o predaji podniku z 25. januára 2001 je potrebné konštatovať, že neplatnosť tejto zmluvy nemohla vyvolať zamýšľané právne následky, a teda ani nemohlo dôjsť k naplneniu skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa. Záver oboch súdov, že zmarenie uspokojenia pohľadávok spoločností X. a L., v uzatvorení dohody o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov zo 04. februára 2000 a z 10. januára 2000 s tým, že bezpodielové spoluvlastníctvo medzi obvineným a jeho manželkou bolo predtým zrušené rozsudkom Okresného súdu Martin, sp. zn. 5C 380/99, zo 04. novembra 1999, právoplatným 19. novembra 1999, taktiež nie je správny, pretože dohoda o vyporiadaní BSM nemá vo vzťahu k tretím osobám žiadnu právnu relevanciu. Pri vyporiadaní BSM prešli na obvineného všetky aktíva a pasíva podnikateľského subjektu Ing. U. O.-O., pričom celý majetok firmy ku dňu 31. decembra 1999 preyšoval záväzky o sumu 652.984,-Sk, čo je suma preyšujúca výšku neuhradených faktúr (19.636,87 Eur (591.580,35 Sk)) uvedených v skutkovej vete rozsudku. Súd zle posudzoval bonitu podnikateľského subjektu, pretože ju nehodnotil podľa okolností aktuálnych v čase jej uzavretia, ale podľa toho, v akej finančnej kondícii sa podnik nachádzal takmer rok po tom, čo bola uzavretá, preto ani uzatvorenie tejto dohody nemohlo mať za následok zmarenie uspokojenia pohľadávok uvedených veriteľov. Právnym úkonom mariacim uspokojenie pohľadávok pri vyporiadaní BSM mohli byť jedine predmetné darovacie zmluvy z 11. decembra 2000, ktorými previedla manželka obvineného nehnuteľnosti na ich deti, avšak v súvislosti s týmito zmluvami obvinený nebol odsúdený. Ak by odvolací súd dospel k záveru, že skutok spáchaný obvineným vykazuje známky trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a) Tr. zák., bolo potrebné vo veci aplikovať princíp ultima ratio. Sudy oboch stupňov v danom prípade neskúmali, či nebol naplnený materiálny korektív v spojení s princípom ultima ratio. Možnosť využiť trestnoprávny prostriedok nesmie byť natoľko jednoduchá a bežná, aby pre oprávnené subjekty bolo najvýhodnejšie celkom rezignovať na aktívnu ochranu ich práv a záujmov v takej miere, ktorú od nich treba rozumne vyžadovať. Poškodené spoločnosti mali k dispozícii účinné civilnoprávne prostriedky, určené presne na účel vymoženia pohľadávok, alebo výslovne na ochranu veriteľov proti zhoršeniu vymožitelnosti pohľadávok. Sudy nehodnotili dôkazy svedčiacie v jeho prospech, a to konkrétne odkladaciu podmienku, ktorá bola dohodnutá so španielskymi spoločnosťami tak, že keď dostane obvinený zaplatené zo strany ukrajinského partnera, následne budú vyplatené záväzky voči španielskym spoločnostiam. Na záver skonštatoval, že išlo o vzťahy v súkromnej, resp. obchodnej sfére a stupeň nebezpečnosti pre spoločnosť bol nepatrný.

Navrhol teda Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline z 18. augusta 2016, sp. zn. 3To/64/2016 a v konaní, ktoré mu predchádzalo, bol z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku v ustanoveniach § 3 ods. 2, § 88, § 89 ods. 13, § 256 ods. 1 písm. a), ods. 4 písm. b) Tr. zák. porušený zákon v neprospech obvineného Ing. U. O., aby rozsudok krajského súdu zrušil, zrušil aj rozsudok Okresného súdu Martin z 29. marca 2016, sp. zn. 23T/41/2014 a zrušil aj všetky ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce a Okresnému súdu Martin prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadril aj prokurátor Okresnej prokuratúry Martin, ktorý uviedol, že argumentačný obsah dovolania nenapĺňa dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, pretože podstatnou časťou hodnotí dôkazy a zaoberá sa skutkovými zisteniami. K porušeniu práva na spravodlivý proces uviedol, že dĺžka trestného konania bola neúmerne dlhá, čo sa však premietlo vo forme výšky trestu, preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku), bolo podané prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), osobou oprávnenou (§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku), v zákonnej lehote (§ 370 ods. 1 Trestného poriadku), na súde, ktorý rozhodol v prvom stupni (§ 370 ods. 3 Trestného poriadku), že dovolanie spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Trestného poriadku) a že obvinený pred podaním dovolania využil svoje

právo podať riadny opravný prostriedok (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku).

Najvyšší súd zistil, že dovolanie obvineného Ing. U. O. nie je opodstatnené, pretože je zrejmé, že nie sú splnené podmienky dovolania.

V prvom rade Najvyšší súd Slovenskej republiky poznamenáva, že v zmysle § 385 Trestného poriadku je dovolací súd viazaný dovolacími dôvodmi, ktoré sú v ňom uvedené, z čoho vyplýva, že táto viazanosť sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia (R 120/2012-I).

S ohľadom na uvedené nebol Najvyšší súd Slovenskej republiky oprávnený preskúmať iné v dovolaní označené porušenia zákona, ktoré nezodpovedajú vymedzeným dovolacím dôvodom, pretože by tak atrahoval prieskum právoplatného rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania nad rámec návrhu - dovolania, čo by znamenalo prekročenie právomocí vyplývajúcej mu zo zákona (§ 385 Trestného poriadku) a Ústavy Slovenskej republiky (čl. 2 ods. 2).

Z uvedeného je preto potrebné vyvodit' a to aj s ohľadom na povahu dovolacieho konania, ktoré je ako návrhové konanie vždy podmienené návrhom oprávnenej osoby znalej práva - minister spravodlivosti, generálny prokurátor, obhajca, že Najvyšší súd Slovenskej republiky je viazaný podaným návrhom do takej miery, že v rámci prieskumu dodržiavania zákonnosti, nemôže ísť nad rámec návrhu a tam špecifikovaných dôvodov dovolania (§ 385 Trestného poriadku), preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podrobil prieskumu vecné argumenty dovolateľa zodpovedajúce dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku bez hlbšieho prieskumu tých argumentov, ktoré im nezodpovedajú.

V úvode svojej argumentácie dovolací súd konštatuje, že dovolanie je jeden z mimoriadnych opravných prostriedkov v rámci trestného konania, ktorý je spôsobilý privodiť prelomenie zásady nezmeniteľnosti právoplatných rozhodnutí, a preto ho možno aplikovať iba v prípadoch, ak to je odôvodnené závažnosťou pochybenia napadnutého rozhodnutia súdu. Požadovaný jeden opravný prostriedok predstavuje v súdnom procese v Slovenskej republike inštitút odvolania. Pokiaľ by zákonodarca zamýšľal urobiť z najvyššieho súdu tretí stupeň s plnou jurisdikciou, nestanovil by katalóg dovolacích dôvodov.

V dovolaní musí byť uvedené, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané a aké chyby sú rozhodnutiu vytýkané. V predmetnom dovolaní sa pritom konštatuje, že sa jedná o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku

K uplatnenému dovolaciemu dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku, dovolací súd uvádza, že jedným z dôvodov, podľa ktorého dovolanie v trestnom konaní možno podať je, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

K tomuto dovolaciemu dôvodu je potrebné tiež uviesť, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia existencie tohto dovolacieho dôvodu, je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili sudy nižšieho stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť skutkové zistenia, čo vyplýva aj z dikcie ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi nižšieho stupňa, vyjadrenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať iba námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové námietky sa pritom považujú námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne i hodnoteniu vykonaných dôkazov súdmi nižšej inštancie. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho

prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní na súde prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, resp. korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania. Dovolací súd nie je odvolacou inšinciou zameranou na preskúmanie rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Nesprávnym právnym posúdením zisteného skutku sa rozumie, že skutok bol v napadnutom rozhodnutí kvalifikovaný ako trestný čin, napriek tomu, že nešlo o žiadny trestný čin alebo že ustálený skutok vykazuje znaky iného trestného činu alebo že obvinený bol uznaný za vinného z prísnejšieho trestného činu, než ktorého sa ustáleným skutkom dopustil. Podstatou správneho posúdenia skutku je aplikácia hmotného práva, teda že skutok zistený v napadnutom rozhodnutí súdu bol subsumovaný - podradený pod správnu skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone, pričom len opačný prípad (nesprávna subsumpcia) odôvodňuje naplnenie tohto dôvodu.

Nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť (§ 24 - krajná núdza, § 25 - nutná obrana, § 26 - oprávnené použitie zbrane, § 27 - dovolené riziko, § 28 - výkon práva a povinnosti, § 29 - súhlas poškodeného, § 30 - plnenie úlohy agenta), prípadne zániku trestnosti činu (najmä § 87 Trestného zákona - premlčanie trestného stíhania), resp. chybné rozhodnutia súdu pri uložení úhrnného trestu a spoločného trestu § 41 Trestného zákona), súhrnného trestu (§ 42 Trestného zákona) a pod.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že oba súde ustálili spôsobenú škodu v skutkovej vete vo výške najmenej 19.636,87,-€, pričom hranica značnej škody k 31. decembru 2005 predstavovala sumu 22.903,80,-€ (690.000,-Sk), táto je oprávnená, pretože ide o formálne pochybenie súdov oboch stupňov, ktoré opomenuli § 567b Trestného poriadku, v ktorom je uvedené, že ak trestný čin bol alebo mal byť spáchaný do 31. decembra 2008, uvedie sa v rozhodnutiach vydaných alebo vyhlásených od 1. januára 2009, ktoré obsahujú popis skutku, pre ktorý sa vedie konanie podľa tohto zákona, výška škody, výška prospechu, hodnota veci a rozsah činu zároveň v slovenských korunách a tiež v eurách po prepočte podľa konverzného kurzu a zaokrúhlení podľa pravidiel zaokrúhľovania a ďalších pravidiel prechodu na euro ustanovených všeobecne záväzným právnym predpisom. Okresný súd Martin v odôvodnení svojho rozsudku správne uviedol škodu spôsobenú v slovenských korunách, a to 863.102,15,-Sk, ktorú prepočítal menovým kurzom EUR/SK aktuálnym v rozhodnom čase, ktorá dosiahla výšku značnej škody podľa Trestného zákona platného do 31. decembra 2005. Najvyšší súd dodáva, že aj napriek tomu, že oba súde v tomto prípade pochybili, išlo len o chybu formálnu, ktorá nemala takú intenciu, aby zásadne ovplyvnila postavenie obvineného, a preto na túto námietku obvineného nemožno prihliadať s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku.

Rovnako treba poukázať na fakt, že ak by bol najvyšší súd akceptoval námietku obvineného, že mal byť udelený trest podľa § 256 ods. 3 Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, dolná hranica trestnej sadzby je rovnaká ako bola obvinenému uložená, a preto taktiež s poukazom na ustanovenie § 371 ods. 5 Trestného poriadku nemožno túto námietku akceptovať, nakoľko zmena odseku pri udeľovaní trestu by nemala takú intenciu, aby zásadne ovplyvnila postavenie obvineného.

Ďalšou námietkou, ktorou obvinený spochybnil naplnenie skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, pretože samo odstránenie majetku dlžníka nepostačuje na naplnenie skutkovej podstaty tohto trestného činu, ale toto odstránenie majetku dlžníka musí mať zároveň za následok aspoň čiastočné zmarenie uspokojenia veriteľa, teda aspoň čiastočnú faktickú nevyhnutnosť veriteľovej pohľadávky, najvyšší súd dôvodí, že práve postupné odstránenie majetku obvineného- rozdelenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov, prevod majetku na spoločnosť O. s.r.o., predaj podniku spoločnosti F. a.s., stratené účtovníctvo obvineného, ktoré podľa jeho výpovede odovzdal spoločnosti W. s.r.o., ktorá nevystupovala ako zmluvná strana pri predaji podniku, je priam ukázkovým konaním obvineného, ktoré malo za následok zmarenie uspokojenie veriteľa. Nie je pravdou, že veritelia sa nedomáhali vymoženiu svojich pohľadávok inak ako trestnou cestou. O tejto skutočnosti svedčí aj fakt, že v spise sa nachádzajú výzvy na úhradu pohľadávok s pokusom o zmier (č. l. 360-361), platobné rozkazy

Krajského súdu v Žiline z 18. septembra 2000 sp. zn. 14Cb 285/00 (č. l. 364-365), 14Cb 286/00 (č. l. 368-369), 14Cb 287/00 (č. l. 372-373), 14Cb 288/00 (č. l. 376-377), návrhy na začatie exekučného konania, ktoré sa viedli u JUDr. U. D., Exekútorský úrad v P. pod č. Ex 89/01, Ex 90/01, Ex 91/01 a Ex 92/01 (č. l. 364-379), urgencie na zaplatenie dlhu (č. l. 415-418). Voči vyššie uvedeným exekúciám obvinený Ing. U. O. podal námietky, ktoré však boli súdom zamietnuté (č. l. 390-401) práve preto, že obvinený nevedel vierohodne doložiť zmluvu o predaji podniku na spoločnosť F. a.s., čím bola spochybnená jeho pasívna procesná legitímácia v týchto exekučných konaniach. Na základe uvedeného je teda zrejmé, že poškodené spoločnosti využili svoje oprávnenia na vymoženie dlžnej sumy od obvineného, ktorý ako živnostník ručil celým svojím majetkom, avšak neúspešne práve kvôli vyššie spomínaným úkonom obvineného, ktorými sa zbavil svojho majetku, čím naplnil skutkovú podstatu trestného činu poškodzovania veriteľa podľa § 256 ods. 1 písm. a) Trestného zákona účinného do 31. decembra 2005, preto najvyšší súd nemôže prihliadať na túto námietku obvineného.

Námietka obvineného, že rozdelenie bezpodielového spoluvlastníctva manželov nemalo vplyv na uspokojenie pohľadávok voči veriteľom, pretože na obvineného prešli všetky aktíva a pasíva podnikateľského subjektu Ing. U. O. - O., pričom celkový majetok firmy prevyšoval záväzky o sumu 652.984,-Sk, čo je suma prevyšujúca výšku neuhradených faktúr voči španielskym spoločnostiam je nepravdivá a účelová. Nemožno sa stotožniť s názorom obvineného resp. jeho obhajcu, že výška neuhradených faktúr bola 19.636,87,-€, čo predstavuje 591.580,35,-Sk, pretože výška neuhradených faktúr predstavovala sumu 863.102,15,-Sk, čiže už v čase vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov boli pasíva obvineného vyššie ako aktíva. Obvinený, resp. jeho obhajca nemôže preratúvať dlžné sumy konverzným kurzom 30,126 SKK/EUR, pretože v čase vzniku dlžných súm ako aj vyporiadania BSM boli konverzný kurz SKK/EUR vyšší (43,95SKK/EUR) ako bol stanovený pri prechode Slovenskej republiky na menu Euro v roku 2009. Najvyšší súd teda nemôže prihliadať ani na túto námietku obvineného.

K námietke obvineného o použití materiálneho korektívu a uplatnenia princípu ultima ratio najvyšší súd zastáva stanovisko, že povinnosťou súdov bolo skúmať materiálny korektív, čo určite aj učinili, avšak je na úvahe vo veci činného súdu, či ho uplatní alebo nie. V danom prípade išlo o spôsobenie značnej škody, čo eliminuje použitie materiálneho korektívu. Ako však uviedol vo svojom vyjadrení k dovolaniu prokurátor, súdy prihliadli na dĺžku konania, ktorá bola neprimerane dlhá, pri určení výšky trestu, čo bolo určitou satisfakciou pre obvineného. V prípade uplatnenia zásady ultima ratio je potrebné poukázať na vyššie spomínanú argumentáciu dovolacieho súdu o využití dostupných civilných prostriedkov zo strany poškodených spoločností, a preto ani na túto námietku nie je možné prihliadať.

Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v rozsahu námietok obvineného nie je splnený dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku uplatnený obvineným, a preto Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. U. O. na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.